

“Obama és el candidat ideal”

John Harris (Rochester, New York, 1963) fou redactor en cap de la secció de política del diari ‘The Washington Post’. Actualment, és el director del ‘The Politico’, un dels mitjans més influents en la política nord-americana. Aquest observador privilegiat del procés electoral analitza la victòria de Barack Obama a les primàries demòcrates i les possibilitats que té de convertir-se en el proper president dels Estats Units.

Quines creieu que han estat les claus de la victòria de Barack Obama a les primàries demòcrates?

—Segons el meu punt de vista, a diferència de Hillary, Obama ha conduït una campanya molt intel·ligent i ben organitzada, que ha estat capaç de treure el màxim profit del desig de canvi que es percep entre l’electorat, i també de l’emotivitat que suscita la seva biografia. Podríem dir que és el candidat ideal per a aquest moment. Hillary, i els seus assessors, van cometre diversos errors decisius. Per exemple, no mesurar la importància dels estats petits ni els *caucus* d’aquests territoris. A més, a l’inici, es va presentar com la candidata de l’*establishment* en un any que la gent vol canvi per damunt de tot.

—L’equip de campanya de Hillary Clinton ha acusat la premsa d’un biaix favorable a Obama. Hi esteu d’acord?

—Fins a un cert punt. És veritat que Obama ha rebut molt bon tractament per part de la premsa, perquè la narrativa de la seva campanya cau molt bé entre els periodistes, però no crec que sigui un factor determinant de la victòria. És més important, per exemple, el fet que hagi rebut el suport d’un sector del Partit Demòcrata que els Clinton no han estat capaços de seduir mai. Són uns votants amb un perfil de llicenciat universitari,

de classe social mitjana-alta, que ja el 1992 van preferir Paul Tsongas a Bill Clinton, i que han format una coalició electoral molt potent amb la població afroamericana, tradicionals seguidors dels Clinton.

—Una de les altres raons que han adduït els seguidors de Clinton, com Geraldine Ferraro, és que s’ha trobat perjudicada pel masclisme de la societat nord-americana...

—Sense negar que aquest aspecte pugui haver fet un paper a les primàries, crec que hi ha tingut una rellevància mínima. Hi ha molta gent que ho exagera.

—Vós coneixeu molt bé els Clinton. Per què creieu que hi ha un 60% de ciutadans a qui no agrada Hillary, o que diuen no confiar-hi?

—És conseqüència del fet que ja fa setze anys que Hillary és a la primera fila de l’escena política i ha lliurat moltes batalles que li han creat molts enemics. Hi ha molta gent que la veu com una persona calculadora, presumptuosa, massa ambiciosa, que no va trencar el seu matrimoni durant l’escàndol Lewinsky per interès polític, etc. Però, a la vegada, hi ha també molta gent que l’admira molt profundament. És una figura realment polaritzadora.

—Com veieu, a cinc mesos vista, les eleccions presidencials del novembre?

—Serà interessant, perquè tenim

dos candidats dels quals es pot dir que es impossible que guanyin. El gran problema de McCain és el seu partit, més que no pas ell mateix, perquè el president Bush té un rècord de popularitat negativa. Per exemple, el partit ha perdut no fa gaire tres eleccions anticipades al Congrés en territoris que són feus tradicionals conservadors. A més, McCain està estretament vinculat a una guerra realment impopular. Obama, per una altra banda, sembla incapaç d’atreure el vot dels votants de classe treballadora blanca, un segment que ha estat clau en eleccions anteriors. Però algú haurà de guanyar.

—Precisament, aquest ha estat un dels principals arguments de Hillary Clinton per a assegurar que ella és la més ben preparada per a guanyar les eleccions. Ara bé, les enquestes diuen que el percentatge de població obrera s’ha reduït...

—És cert, però continua havent-hi un segment important de població d’un estrat socio-econòmic semblant, és a dir, de classe mitjana-baixa, els interessos econòmics del qual coincideixen amb els plantejaments dels demòcrates, però que té uns valors conservadors més propers als dels republicans. Potser una part d’aquest grup ja no treballa en fàbriques, sinó en feines del sector de serveis de sous baixos i precàries, però això no vol dir que se n’hagi reduït el volum i la importància electoral respecte al passat. Penso que pot tornar a ser decisiu enguany, i no hem de donar per fet que votarà Obama en massa.

—Si haguéssiu de fer una juguesca, qui escolliríeu com a guanyador?

—Obama, però no m’hi jugaria gaires diners. En principi, aquest ha de ser un bon any per als demòcrates. La clau està a veure si Obama és capaç de fer-se conèixer i superar els recels que molts votants tenen respecte a la seva biografia i al seu passat.

—Quins seran els estats clau en aquestes presidencials? Un altre cop Ohio i Florida?

“El gran problema de McCain és el seu partit, perquè el president Bush té un rècord de popularitat negativa”

—Ohio serà important una altra vegada, de segur. Crec que també cal afegir-hi Virginia, que fins fa poc era un estat decididament republicà, però on ja fa temps que els demòcrates van guanyant terreny. Els demòcrates encara no hi han guanyat mai a unes eleccions presidencials, però

sí que hi han guanyat les eleccions a governador, i al Senat. Una de les explicacions és que als suburbis de Washington, situats a Virginia, la població hi creix molt, i la majoria de votants són demòcrates. A més, Obama va obtenir-hi un magnífic resultat a les primàries. Si Obama guanya

aquí, ho tindrà tot de cara per ser el proper president.

—**Quin balanç feu del primer any i mig de *The Politico*?**

—La veritat és que estem molt contents dels resultats, i del *feedback* que hem rebut de totes bandes, tant dels lectors com dels polítics, independentment del color polític de cadascú. La situació es troba tan polaritzada que sempre hi haurà gent que ens acusarà d'afavorir l'adversari. Però això no em preocupa, perquè sé que compto amb un equip que creu en un periodisme objectiu, que no analitza la realitat des d'un prisma ideològic determinat. I la prova és que ens hem situat entre les deu pàgines web d'informació del país més visitades, i som l'única nova que no pertany a un mitjà establert, com el *New York Times*, el *Philadelphia Inquirer*, etc.

—**Per què va deixar el *Washington Post*, i va decidir formar d'un experiment com *The Politico*?**

—Perquè era un desafiament molt temptador. El món del periodisme viu uns temps d'incertesa i por, ja que molts diaris fan retallades de plantilla considerables. Jo crec que la gran pregunta que cal respondre és: cap a on anem? La meua teoria és que ja s'ha acabat l'època en què els diaris de referència marcaven l'agenda, decidien què era notícia. Avui cadascú és l'editor que pren la decisió de quines notícies li interessin. Això ha portat cap a unes audiències més segmentades, i noves oportunitats per a mitjans especialitzats en temes concrets. És el nostre cas. Nosaltres només traiem 27.000 exemplars de paper a Washington, que es distribueixen gratuïtament al voltant del Congrés, i tenen per objectiu arribar a l'elit política del país.

—**Quina és la principal crítica que faríeu del paper dels mitjans en aquesta campanya?**

—A banda de la pèrdua de l'objectivitat, el fet de donar massa importància a les relliscades dels candidats i a polèmiques estèrils que permeten de fer titulars sensacionalistes, però que no aporten res al debat públic.

Ricard González
Washington